

Craighouse, Jura 26 juli 2014

Rapport från Skottland

I Inverness mönstrade Karna av och Sven Larsson mönstrar på...

Teutofobi - Gitte Kik vs Catarine VI

Under vår resa skuggas vi av en tysk båt. Skepparen ger tydliga och exakta order som nogsam följs av besättningen. Vårt första möte var vid andra kanalslussen där man prompt skulle hjälpa oss att dra båten in i nästa sluss. För att spela världsvana utmanade vi på skoj skepparen på kappsegling genom Loch Ness med öl till vinnaren. Skepparen antog utmaningen direkt med förtydligandet; ”but no cheating with the engine och ”it can be expensive for you, we are eight persons on board”.

Det här var Davids kamp mot Goliat. Hur skulle vi ha en chans mot en fransk super Yacht på 42 fot mönstrad av hungrig skeppare med disciplinerad besättning. Under vårt skeppsråd drog jag mig till minnes att jag någon gång läst att man kallade Späckhuggaren ”blekeskenare”. Att den omfångsrika riggen kunde driva det strömlinjeformade skrovet osedvanligt bra i lätta vindar. Det såg ut som om vi skulle få en lätt bris akterifrån genom Loch Ness. Hade vi en chans trots allt? Nu vidtog febril aktivitet och 60 kvm spinnaker i dannebrogens glada färger grävdes fram ur det innersta i stuvutrymmena. Bara detta tog en halvtimme.

Vissa människor blir glada och eggade så fort det rör sig om tävling. Sven Erik Axel Larsson blir särdeles glad och upprymd av tävling. Sven är även bra på att hitta små tävlingsmoment i vardagen. (Jag har redan förlorat i gissa avståndet till olika geografiska objekt, i bäst av fem; och i, av Sven medhavd, frågesport om mat och dryck.) Som ni förstår är stämningen hög och laddad när vi närmar oss Loch Ness.

Vår lilla encylindriga motor tuffar fram som en fiskekutter och våra kombatanter på Catarine VI har redan satt segel och gjort några slag när vi kommer fram. Men vindarna är inte alls vad vi spådde och hoppades på. Det är frisk vind stick i stäv och Catarine VI väntar inte in oss utan drar iväg på en kryssbög. Vi hissar segel och tar andra bogen. När vi möts efter vars ett slag verkar det inte som om vi tappat något och vi ligger bra till i höjd. Nästa gång vi möts är vi ikapp och Catarine VI får falla bakom oss. Vinden som dyker ner från de branta dalgångarna är knallhård i byarna och har konstanta vindvridningar på 20 -30 grader som vi snabbt och följsamt utnyttjar på våra långa ben, där det kan vara 100 meters djup 20 meter från land. Catarine VI håller sig mer i mitten av Loch Ness, slår ofta på vindskifte, och kommer ingenstans ser det ut som. Är det vår vana i segling med Blekingseka bland öar och skär som ger utslag? Efter ett tag är det under rådande omständigheter klart; de har inte en chans mot en Späckhuggare i gäckande vind på Loch Ness.

Halvägs kastar Catarine VI in handduken, bärgar seglen och sätter, utan omväg till oss, kurs mot Fort Augustus.

-Here ist bier to the winners, hälsas när vi senare lägger till.

Pogonofobi i Tobermory

Tobermory, ett Smögen och en utpost innan yttre Hebriderna. Här par-kerar vi oss i tre dagar.

Här verkar det inte som om man sätter större värde på de pilgrimsmusslor man landar, för i fish & chips-ståndet i hamnen kan man få pilgrimsmusslor med HP-sås till sina chips.

När ens liv går in i en ny, kanske omvälvande, fas är det inte ovanligt att man passar på och ändrar och förnyar lite andra saker i livet. Man kanske skaffar en ny fru, en ny frisyrr eller går en kurs i drejning.

Jag för min del kände jag att en ny frisyrr skulle kunna uttrycka och hitta samklang i mitt nya liv som seglare. Min senaste frisyrr, helsnagg, är från 2000. Då var den lite farlig och utmanande, idag känns den mer statsministerrekorderlig. Ny frisyrr skulle det bli. Vad kan bäst spegla en väderbiten seglare som skådat döden i vitögat? Jo, jag hade skapat mig en lite diffus bild av James Onedin, om det är någon som kommer ihåg kaptenen i TV-serien Onedinlinjen. Sådär lite ruffskaluffs med rejäla polisonger. Polisonger som kanske tom viker av och går längs hakan en bit. Jag såg för mig det första mötet mellan James Onedin och Pia Johansson; hon är rädd men är oförmögen till motstånd när James tar henne i sin starka famn och kysser henne.

Jag hade fått lite kommentarer av Sven rörande kultiveringsmöjligheten av denna frodiga frisyrr då han tyckt sig se brister på vissa arealer. Det uttrycktes oxå hur viktigt det är att man klipper håret på sidorna när det växer ut för att det ska se bra ut. Själv hade jag inte sett mig i en spegel med någon reda den senaste tiden.

Denna kväll skulle vi spendera vars två pund och sju minuter i duschen för att piffa upp oss innan middag. När jag ser mig själv naken i spegeln sker allt mycket snabbt. Min frisyrr kan liknas vid en grå hjälm och mina ansatser till polisonger

bara lite rödgråa spretiga fjun. Jag bryter vad som väl får anses som etikett; att inte raka håret i handfatet på publika duschinrättningar. Med rakapparaterns trimmer lyckas jag få av mig hjälmen och annan hemsk skägg-växt.

Det blir aldrig något möte mellan James Onedin och Pia Johansson.

Koprofobi i Tobermory

Nästa kväll var toalettbestyren av de enklare slagen. Sven hade just spelat av mig sex pund via det backgammonspel han tagit med sig när det var tid för en runda på faciliteterna, medan jag hällde upp en dram.

När Sven efter en längre tid kommer tillbaka är han sig inte lik, han sveper sin dram och berättar om sin traumatiska upplevelse:

Larsson hade gått in i ett av båsena och konstaterar här att någon har glömt att spola. Detta samtidigt som det kommer in flera personer som ställer sig i kö till båsena. Eftersom Larsson lider av svår koprofobi var det med skräck han noterade storleken på tingesten i porslinet. "Helt omänskligt i omfång" enligt Larsson. Vad kan då Larsson göra ståendes i båset med detta monster? Att bara gå ut, möta blickarna från kön och själv bli en snackis i Tobermory denna afton var inget alternativ. Larsson bestämmer sig för att spola. För att återge vad Larsson nu går igenom ska förtydligande göras. För det första fanns inget lock att fälla ner och för det andra var spolansordningen av brittisk modell så att Larsson var tvungen att framåtlutad pumpa igång spolningen. Kallsvettig pumpanades, öga mot öga, tar Larsson upp kampen. Efter en fin segersvit de senaste dagarna tvingas Larsson snart se sig slagen, monstret går inte att få ut. Larssons sista utväg blir att uthärda och stå och vänta ända tills det till slut blir tyst utanför.